

РЕШЕНИЕ

№ 58

В ИМЕТО НА НАРОДА

гр. Перник, 09 февруари 2015 г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на трети февруари през две хиляди и петнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ
ЧЛЕНОВЕ: ЕМИЛИЯ ИВАНОВА
ИВАЙЛО ИВАНОВ

при секретаря Т.М. и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Антова, като разглежда докладваното от съдия Георгиев КНАХД №15 по описа на съда за 2015 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на гл. XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от ОБЩИНА КОВАЧЕВЦИ против решение №298 от 10.12.2014 г. на Районен съд - Радомир, постановено по НАХД №374 по описа на съда за 2014 г.

С обжалваното решение е отменено наказателно постановление №2 от 08.09.2014 г. на КМЕТА НА ОБЩИНА КОВАЧЕВЦИ, издадено срещу С.Р.С.,***, в качеството ѝ на извършител на незаконно строителство, с което за нарушение по чл. 148, ал. 1 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във вр. с чл. 232, ал. 2 от ЗУТ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 000 (хиляда) лв.

Жалбоподателят твърди, че постановеното решение е неправилно. Възражава срещу изводите на първата съдебна инстанция за допуснато в производството по налагане на административно наказание съществено процесуално нарушение касателно изискването на чл. 42, т. 7 във вр. с чл. 40, ал. 1 във вр. с ал. 3 от ЗАНН поради съставянето на процесния акт за установено нарушение в присъствието на свидетели, различни от тези при установяване на нарушението. Жалбоподателят не е доволен и от изводите на районния съд отнасящи се до авторството на процесното нарушение, като сочи, че наказаното лице, независимо, че не е възложител на строежа, е доказан извършител на строеж в чужд имот, следователно може да бъде субект на административнонаказателна отговорност, независимо, че ЗУТ изрично очертава участниците в строителството в нормата на чл. 160. С жалбата се изразява несъгласие и с констатациите на районния съд за незаконосъобразност на проведеното административнонаказателно производство поради нередовно уведомяване на наказаното лице, както и поради неясно отправената към С. покана за явяване за съставяне на акт за установено нарушение. От касационния съд жалбоподателят иска постановеният съдебен акт да бъде отменен и по същество да бъде потвърдено процесното наказателно постановление.

В съдебно заседание касационният жалбоподател представляван от ю.к. поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалбата, С.Р.С., пред съда се явява лично и с процесуален представител адв. ***. В писмено становище, както и пред съда,

възразява срещу жалбата, като моли решението на първата съдебна инстанция да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

Окръжна прокуратура – Перник дава заключение за правилност и законосъобразност на обжалвания съдебен акт. Предлага решението на Районен съд - Радомир да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок, от страна по делото пред първа съдебна инстанция, за която решението е неблагоприятно, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Административен съд - Перник, като прецени събраните по делото доказателства, съобрази сочените касационни основания и извърши проверка на атакуваното решение в пределите по чл. 218 от АПК, приема следното:

Проверяваният съдебен акт е допустим, тъй като съдът е бил надлежно сезиран с редовна и допустима жалба срещу подлежащ на обжалване акт на правораздаване. Обжалваният съдебен акт е валиден. Постановен е в необходимата писмена форма и подписан от съдията, разгледал делото. Правният спор е освен родово и местно подсъден на Районен съд – Радомир като първа инстанция. Решението е постановено от едноличен съдебен състав, съгласно правилата на ЗАНН. От мотивите ведно с диспозитива на съдебния акт безпротиворечиво личи волята на решаващия състав защо процесното НП бива отменено.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение решаващият състав на Районен съд – Радомир след събиране и приобщаване на относими към спора доказателства, е приел за безспорно от фактическа страна, че на 25.06.2014 г. при извършена проверка в УПИ *** и УПИ *** в кв. 26 на с. Сирищник, община Ковачевци на основание заповед №РД216/17.06.2014 г. на Кмета на Община Ковачевци, старши специалист от отдел „Строителен контрол“ в Община Ковачевци установил, че в двата имота е извършено незаконно строителство на „масивна стопанска сграда“ и „бетонни колони и ивични основи“. Като извършители на незаконното строителство са посочени две лица, едно от които С.С.. Съставен е констативен протокол, отразил обстоятелствата във връзка с проверката. Предвид така установеното, на 30.07.2014 г. е съставен акт за нарушение на разпоредбите на ЗУТ, въз основа на който е издадено и процесното наказателно постановление.

При така установеното по фактите Районен съд – Радомир, при извършената служебно проверка за законосъобразност установил допуснати в производството по налагане на административно наказание съществени процесуални нарушения. Районният съдия е приел, че актът за нарушение е съставен в нарушение на правилото на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН, тъй като свидетелят, вписан в акта не е присъствал при установяване на нарушението, в акта и липсва отбелязване, че свидетелят е такъв по съставяне на АУАН, като освен това актът е следвало да бъде съставен в присъствието на двама свидетели. Районният съд е приел още, че в производството по налагане на административно наказание е допуснато нередовно уведомяване на наказаното лице, като освен това и лицето е неясно поканено за съставяне на АУАН.

На база на доказателствата, събрани и приобщени по делото, районният съд е постановил, че по отношение на наказаната С.С. не може да се установи категорично, че същата е „участник в строителството“ по смисъла на чл. 160 от ЗУТ, тъй като същата не попада в кръга на лицата, наследили двата имота, така че да може да „извърши, разпорежи или допусне извършването“ на незаконно строителство.

На горепосочените основания процесното наказателно постановление е отменено.

Решението е правилно.

Основателно възразява жалбоподателя, но това е без значение за правилността на съдебния акт, срещу изводите на първата съдебна инстанция за допуснато нарушение във връзка с изискването на нормата на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН. Актът не е съставен в присъствието на свидетели, различни от свидетелите по установяване на нарушението на 25.06.2014 г., видно от данните в констативни актове №№4 и 5 от 25.06.2014 г., в които са вписани имената на *** и ***. В производството не са били налице предпоставки за приложение на нормата на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН.

Неправилни са изводите на районния съд, но това също не се отразява на правилността на решението в цялост, и в частта им, относно ненадлежност на действията в производството във връзка с отправената до наказаното лице покана (л. 16 от делото). Видно е, че С. е поканена да се яви за съставяне на акт за нарушение с изрично уточнение по обстоятелствата на констатираното нарушение, имотите в които същото е извършено и документите, изготвени във връзка с проверката.

Но без основание е оплакването на жалбоподателя за неправилност на изводите на районния съд в частта им за незаконосъобразност на производството по налагане на административно наказание, развило се срещу лице, посочено в качество „извършител“ на незаконно строителство, но при липса на законово предвиждане лица, различни от очертаните с нормата на чл. 232, ал. 2 на ЗУТ, да бъдат административно наказвани. Споделят се мотивите на първоинстанционния съд относно невъзможността, поради липсата на законодателно предвиждане, С.С. да притежава качеството „участник в строителството“. Именно такъв кръг субекти очертава санкционната норма на чл. 232, ал. 2 ЗУТ, която във връзка с чл. 148, ал. 1 от ЗУТ въздига в административно нарушение (*деяние*, което нарушава установения ред на държавно управление, извършено е виновно и е обявено от закона за наказуемо (чл. 6 на ЗАНН), извършването, разпореждането или допускането на извършването на незаконен строеж. Разпоредбата на чл. 160, ал. 1 от ЗУТ изрично сочи кои са лицата, участници в процеса на строителството и това са: възложителят, строителят, проектантът, консултантът, физическото лице, упражняващо технически контрол за част „Конструктивна“, техническият ръководител и доставчикът на машини, съоръжения и технологично оборудване. В производството по налагане на административно наказание, както и в съдебното производство, не е установено С.С. да притежава което и да е от изчерпателно изброените специални, особени качества, които да я правят административнонаказателноотговорно лице по посочените за нарушени разпоредби на закона. Административнонаказващият орган (АНО) е наложил наказание на С. за „извършване“ на незаконен строеж. Авторството в случая, дори безспорно, не е достатъчно деянието да бъде съставомерно, тъй като негов автор е лице, непритежаващо квалифициращ признак, изискващ особено качество, предвидено в закона. Т. е. посоченото изпълнително деяние, като нереализирано от някое измежду посочените лица и извършено от С., не покрива състав на нарушение по посочените законови разпоредби. Относимо към процесния случай административнонаказателна отговорност носят собствениците на имотите, участници в процеса на строителството, в качество „възложители“, *допуснали* незаконно строителство, в наследствените им имоти. Апропо именно такъв вид „уточнение“ е направено с констативен протокол №61/26.06.2014 г. Актосъставителят при предявяване на административнонаказателното обвинение се е позовал в акта за установено нарушение включително и на посочения протокол, като го е вписал сред доказателствата, на които се основава, но въпреки това е посочил като нарушител С.С.. АНО на свой ред вместо при извършената проверка по реда на

чл. 54 от ЗАНН да прекрати преписката с мотивирана резолюция и да я върне за съставяне на редовен акт, е издал процесното наказателно постановление, с което е приложил неправилно закона.

Тук е мястото да се отхвърли категорично тезата на жалбоподателя, че отговорност за процесното административно нарушение може да се понесе и от лице, извършител на строежа, което не притежава качество „участник в строителството“ по смисъла на чл. 160, ал. 1 от ЗУТ, поради предвижданата в чл. 225а, ал. 5 ЗУТ отговорност за понасяне на разходите по премахване на незаконни строежи и от извършителя им. Фактът, че ЗУТ предвижда разноските по премахване на незаконни строежи да бъдат възлагани *и на* извършилите ги лица, независимо в какво качество и от какъв вид са последните, не променя изборителния подход на законодателя към кръга на субектите, носещи отговорност за нарушение по чл. 148, ал. 2 във вр. с чл. 232, ал. 2 от ЗУТ. Да се обосновава административнонаказателна отговорност по аналогия е недопустимо (чл. 46, ал. 3 във вр. с ал. 2 от Закона за нормативните актове). Липсата на законодателно предвиждане в изричната разпоредба на чл. 232, ал. 2 на специалния закон, за носене на административнонаказателна отговорност в случай на извършване на незаконно строителство в нарушение на разпоредбата на чл. 148, ал. 2 от ЗУТ, от лице, извън кръга на участниците в процеса на строителството, може да бъде преодоляна единствено посредством обосноваването в общата санкционна разпоредба на чл. 233 от ЗУТ.

Горните изводи обосновават липса на сочените в жалбата основания за касиране на постановленията от първа съдебна инстанция акт. Решението на Районен съд - Радомир като допустимо, валидно и съобразено с приложимия материален закон ще бъде оставено в сила. За прецизност следва да се посочи на ответника по касация, че основанията за обжалване на решенията на районните съдилища по дела от административнонаказателен характер са тези предвидени в чл. 348, ал. 1 от НПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2, предл. 2 от ЗАНН.

Мотивиран от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК Административен съд - Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №298 от 10.12.2014 г. на Районен съд - Радомир, постановено по НАХД №374 по описа на съда за 2014 г., с което е отменено наказателно постановление №2 от 08.09.2014 г. на КМЕТА НА ОБЩИНА КОВАЧЕВЦИ, издадено срещу С.Р.С., ***, за нарушение по чл. 148, ал. 1 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във вр. с чл. 232, ал. 2 от ЗУТ.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.